

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 563/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cpr 5/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cpr 5/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 18. júla 2013 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o ktorom vedie okresný súd konanie pod sp. zn. 10 Cpr 5/2013. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ podal dňa 18. 07. 2013 na konajúci súd žalobu a domáhal sa, aby okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnávateľom bolo vyhlásené za neplatné a bola mu uhradená ušlá mzda. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo až 27. 01. 2015, teda po 18 mesiacoch od podania návrhu žaloby. Pritom predmetná právna vec mala byť súdom riešená v tzv. „zrýchlenom konaní“ podľa judikátu Európskeho súdu pre ľudské práva..., nakoľko sa jedná o merito sporu, v ktorom je daný „vyšší záujem“, a to obživa občana.

... Podľa názoru sťažovateľa konajúca sudkyňa v konaní postupovala tak, že (svojvoľne) nerešpektovala povinnosti vyplývajúce jej z občianskeho súdneho poriadku, keď:

- sa nepokúsila skončiť súdne konanie súdnym zmierom podľa § 99 O. s. p.,*
- nerešpektovala povinnosť konať tak ako jej to ukladá § 117 ods. 1 O. s. p., t. j. viesť pojednávanie tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu a pri tom dbať na vykonávanie dôkazov, pretože v uvedenom spore boli rozhodujúcimi dôkazmi listinné dôkazy, ktoré sa mali vykonávať podľa § 129 ods. 1 O. s. p., evidentne nezohľadnila rozhodujúce (relevantné) listinné dôkazy, ktoré v zmysle § 129 ods. 1 O. s. p., bola povinná prečítať jednotlivé listiny na pojednávaní alebo oznámiť ich obsah a následne v zmysle § 123 O. s. p. umožniť účastníkom (navrhovateľ, odporca) vyjadriť sa k nim na pojednávaní podľa § 122 ods. 1 O. s. p.*

Sťažovateľ poukazuje na svoje ústavné právo zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a to na právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom. Keďže v konaní č. k.: 10 Cpr/5/2013 sa listinné dôkazy na pojednávaniach nevykonávali, tak konajúca sudkyňa účelovo zmarila vyššie uvedené ústavné právo sťažovateľa.

... Sťažovateľ proti zamietavému rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 14. 04. 2015, č. k.: 10 Cpr/5/2013-97... podal dňa 15. 06. 2015 na Krajský súd v Bratislave odvolanie. Krajský súd v Bratislave... uznesením zo dňa 30. 11. 2015,

č. k.: 4 CoPr 9/2015-123 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. 04. 2015, č. k.: 10 Cpr/5/2013-2007 nebol v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.

... Odvolací súd ďalej v odôvodnení uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti odôvodnenie nespĺňa požiadavky presvedčivosti a vzhľadom na v ňom vyslovené navzájom si odporujúce právne závery viedli súd prvého stupňa k zamietnutiu žalobného návrhu a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné. V závere odôvodnenia krajský súd konštatuje, že nie je možné, aby sa v odôvodnení rozsudku nachádzal určitý právny zámer a zároveň jeho negácia.

... Súdny spis č. k.: 10 Cpr/5/2013 bol odvolacím súdom vrátený Okresnému súdu Bratislava II dňa 14. 01. 2016. Konajúca sudkyňa však vytyčila pojednávanie na deň 10. 05. 2016, teda o štyri mesiace po tom, čo bol spis vrátený z krajského súdu. Doba štyri mesiace, v ktorom je potrebné konať v tzv. „zrýchlenom konaní“, je neprimerane dlhá a vytyčenie pojednávania na deň 10. 05. 2016 je len ďalším prehlbovaním zbytočných prieťahov v konaní... Predlžovanie konania súdom uvedeným spôsobom má na sťažovateľa nepriaznivý dopad nakoľko sa sústavne nachádza v stave právnej neistoty.»

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti potom sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Základné práva [REDAKOVANÉ]... upravené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn.: 10 Cpr/5/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní spis. zn.: 10 Cpr/5/2013 konal bez zbytočných prieťahov, a to v tzv. „zrýchlenom konaní“ a aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd.

3. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní spis. zn.: 10 Cpr/5/2013 postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom č. 99/1963 Zb. v platnom znení.

4. [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadosťučinenie 6 000,00 €...

5. JUDr. Erikovi Šabláturovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúma, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z textu čl. 48 ods. 2 ústavy možno vyvodit', že garantuje dve relatívne samostatné základné práva, a to jednak základné právo na verejné prerokovanie vecí a v prítomnosti dotknutej osoby vrátane práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva s'ťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti zistí, že s'ťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto s'ťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti okrem iného namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti s'ťažnosti uvádza, že postup prvostupňového súdu v konaní o prerokúvanej veci podlieha revíznej právomoci druhostupňového, odvolacieho súdu, príp. súdu rozhodujúceho o mimoriadnom opravnom prostriedku. Účastník občianskeho súdneho konania teda má možnosť ním vytýkané vady konania pred okresným súdom namietat' v odvolaní proti jeho

meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu sťažnosti, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu týkajúceho sa napadnutého konania vyplýva, že sťažovateľ proti (v poradí prvému) rozsudku okresného súdu podal odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti okresný súd 10. mája 2016 v napadnutom konaní rozhodol v merite veci (v poradí druhým) rozsudkom, ktorým žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, pričom sťažovateľ v zákonnej lehote aj proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie. Ochranu označenému základnému právu sťažovateľa tak bol a za súčasnej procesnej situácie stále je spôsobilý poskytnúť príslušný krajský súd ako súd odvolací. Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu potom vyplýva, že právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa a preskúmať jeho námietky voči postupu okresného súdu v napadnutom konaní vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa prvej vety § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05,

IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014).

Prípadná neistota v priebehu súdneho konania je jeho imanentnou vlastnosťou, pri ktorej nikdy nie je absolútne isté, ako dopadne. To nemožno vo všeobecnosti považovať za pochybenie zo strany súdu; tým by mohla byť až neprimeraná dĺžka konania. K otázke (ne)primeranej dĺžky konania ústavný súd opakovane pripomína, že ju nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená objektívnym charakterom prerokúvanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitosť veci, procesnú aktivitu strán sporu a pod. (m. m. I. ÚS 418/2014).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/01, IV. ÚS 221/05).

V prípade, keď ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, tak sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagovala predsedníčka okresného súdu v prípise č. Spr. 3134/2016 z 13. júna 2016, v ktorom uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava predkladaného písomného stanoviska zákonnej sudkyne zo 4. júna 2016. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení po chronologickom opise priebehu konania okrem iného uviedla:

«... súd konal vo veci plynule a bez prietáhov. Všetky súdne zásielky zasielané PZ (právnemu zástupcovi, pozn.) navrhovateľa sa mu pred ich doručením vždy ukladali na pošte a nikdy si ich nevyzdvihol včas. Z chronológie tiež vyplýva, že vo veci bol zo strany navrhovateľa podaný neúplný návrh a súd ho musel vyzývať na odstránenie jeho väd. Tým prišlo k oneskoreniu vytýčenia prvého pojednávania. Súd prvé pojednávanie vytýčil na najbližší možný termín s prihliadnutím na to, že z dôvodu množstva prejednávanych vecí (viac ako 300) mal pojednávacie dni zaplnené inými spormi na cca tri mesiace dopredu. Vo veci samej bolo možné rozhodnúť hneď na tomto prvom pojednávaní, bolo však odročené z dôvodu PN právnej zástupkyne odporcu. Na druhom pojednávaní súd oboznámil účastníkov konania s predbežným právnym posúdením veci s tým, že im dal možnosť k tomuto posúdeniu sa kvalifikovane písomne vyjadriť, aby neprišlo k prekvapivému rozhodnutiu, keďže posúdenie veci súdom bolo odlišné od ich posúdenia. Následne pojednávanie odročil na neskorší termín, aby im mohol preposlať ich stanoviská na vzájomné oboznámenie a následnú reakciu. Na treťom pojednávaní súd vo veci rozhodol rozsudkom. Na odvolanie navrhovateľa bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený pre rozpornosť jeho odôvodnenia. Po vrátení spisu súd vytýčil pojednávanie na najbližší

možný termín (termíny boli zaplnené na tri mesiace dopredu v iných veciach). Na tomto pojednávaní dňa 10. 5. 2016 súd opätovne rozhodol vec samu rozsudkom. Rozsudok bol písomne vypracovaný 3. 6. 2016.

Nestotožňujem sa s názorom sťažovateľa, že jeho vec sa mala prejednávať v tzv. „zrýchlenom konaní“. Súd vo veci konal tak, aby bola nielen jeho vec, ale aj veci ostatných účastníkov konania prejednané v primeranej lehote s prihliadnutím na ich množstvo, ktoré zákonný sudca nedokáže ovplyvniť.»

Doterajší priebeh napadnutého konania je v písomnom stanovisku zákonnej sudkyne zo 4. júna 2016 popísaný takto:

«- 18. júla 2013 – sťažovateľ podáva návrh na začatie konania o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru

- 26. júla 2013 – zákonná sudkyňa dáva pokyn na vypracovanie uznesenia s výzvou na odstránenie väd podania

- 7. októbra 2013 – súd uznesením vyzýva navrhovateľa na odstránenie nedostatkov jeho návrhu na začatie konania

- 8. októbra 2013 – sťažovateľ predkladá súdu splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní advokátom

- 21. októbra 2013 – sťažovateľ na základe výzvy súdu dopĺňa svoj návrh na začatie konania

- 22. januára 2014 – súd vyzýva právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či sa pripája k písomným podaniam sťažovateľa a aby predložil riadne splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní (sťažovateľom predložené splnomocnenie nebolo ním podpísané a datované)

- 3. marca 2014 – právny zástupca sťažovateľa predkladá splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní

- 17. marca 2014 – súd zasiela návrh na začatie konania odporcovi na vyjadrenie

- 30. apríla 2014 – odporca podáva vyjadrenie vo veci

- 6. júna 2014 - súd stanovuje termín pojednávania na 7. októbra 2014

- 2. júla 2014 – sťažovateľ žiada o doručenie vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania

- 18. júla 2014 – súd oznamuje sťažovateľovi, že vyjadrenie odporcu vo veci bolo zasielané jeho právnenému zástupcovi spolu s predvolaním na pojednávanie (na č. l. 40 spisu sa nachádza obálka, z ktorej vyplýva, že predvolanie na pojednávanie spolu s vyjadrením odporcu bolo 18. 6. 2014 zasielané právnenému zástupcovi sťažovateľa, ten si však zásielku neprevzal v odbernej lehote, preto bola 11. 7. 2014 vrátená súdu a právnenému zástupcovi opätovne zasielaná 15. 7. 2014)

- 6. augusta 2014 – sťažovateľ doručuje súdu podanie označené ako „opätovný návrh – na zaistenie dôkazov“

- 16. septembra 2014 – sťažovateľ podáva vyjadrenie k vyjadreniu odporcu

- 6. októbra 2014 – právna zástupkyňa odporcu žiada o odročenie pojednávania z dôvodu svojej práceneschopnosti

- 6. októbra 2014 – je spísaný úradný záznam, podľa ktorého sa súdu opakovane nepodarilo telefonicky skontaktovať so sťažovateľom ani s jeho právnym zástupcom, a teda nebolo im možné oznámiť ospravedlnenie neúčasti právnej zástupkyne odporcu na pojednávaní

- 7. októbra 2014 – pojednávanie bez prejednávania veci odročené na 27. januára 2015 (od sťažovateľa a jeho právneho zástupcu vyžiadaný aktuálny telefonický kontakt)

- 14. októbra 2014 – sťažovateľ podáva „návrh na vykonanie listinných dôkazov – zaslanie“

- 27. januára 2015 – vec prejednaná na pojednávaní, ktoré je odročené na 14. apríla 2015 za účelom podania písomného vyjadrenia účastníkov konania k otázke trvania pracovného pomeru sťažovateľa u odporcu a prípravy písomných „záverečných rečí“

- 16. februára 2015 – sťažovateľ podáva vyjadrenie „k trvaniu pracovného pomeru“

- 25. februára 2015 – odporca podáva vyjadrenie „k okolnostiam trvania a skončenia pracovného pomeru...“

- 3. marca 2015 – vyjadrenia účastníkov konania zaslané na vyjadrenie protistrane

- 24. marca 2015 – odporca podáva „stanovisko“ k podaniu sťažovateľa

- 31. marca 2015 - „stanovisko“ odporcu zaslané právnenému zástupcovi sťažovateľa

- 14. apríla 2015 – súd po prejednaní veci na pojednávaní vyhlasuje rozsudok, ktorým okrem iného „návrh v celom rozsahu zamietá“

- 15. júna 2015 – sťažovateľ podáva odvolanie proti rozsudku zo 14. 4. 2015

- 16. júna 2015 – súd zasiela odvolanie sťažovateľa na vyjadrenie odporcovi
- 30. júna 2015 – odporca podáva vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa
- 14. júla 2015 – okresný súd predkladá spis odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“)
- 21. júla 2015 – sťažovateľ nahliada do spisu na krajskom súde
- 3. augusta 2015 – sťažovateľ „žiada o skoré vytýčenie pojednávania“, podáva „návrh na vykonanie dôkazov“ a „dokladá nový dôkaz a návrh na jeho vykonanie“
- 30. novembra 2015 – krajský súd uznesením zrušuje rozsudok okresného súdu a vec mu vracia na ďalšie konanie
- 14. januára 2016 – spis je krajským súdom vrátený okresnému súdu
- 18. januára 2016 – okresný súd doručuje uznesenie krajského súdu účastníkom konania
- 3. februára 2016 – sťažovateľ žiada o „okamžité doručenie uznesenia krajského súdu“ a podáva sťažnosť na prieťahy v konaní (podľa doručenky na č. l. 126 bolo uznesenie krajského súdu právnym zástupcom sťažovateľa prevzaté práve 3. 2. 2016)
- 16. februára 2016 – súd vytyčuje termín pojednávania na 10. mája 2016
- 18. apríla 2016 – sťažovateľ podáva „oznámenie o využití čl. 32 ústavy...“
- 10. mája 2016 – súd po prejedaní veci na pojednávaní vyhlasuje rozsudok, ktorým okrem iného „návrh v celom rozsahu zamietá“
- 16. mája 2016 – sťažovateľ adresuje zákonnej sudkyňi podanie označené ako „žiadost' o vysvetlenie k Vašej realizácii procesných úkonov, ktoré ste vykonávala na verejnom pojednávaní 10. 5. 2016“ a podanie, ktorým okrem iného žiada „o odpoveď na jeho žiadost' doručení súdu 18. 4. 2016“
- 3. júna 2016 – zákonná sudkyňa dáva pokyn na doručenie písomného vyhotovenia rozsudku účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom.»

Ústavný súd zistil, že zákonnou sudkyňou popísaný priebeh napadnutého konania zodpovedá obsahu súdneho spisu, a preto z neho vychádzal pri svojom rozhodovaní.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, jej príloh a obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom

konaní nedošlo zo strany okresného súdu k priet'ahom takej ústavne relevantnej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Napriek určitej nesústredenej činnosti okresného súdu predovšetkým v počiatočnej fáze konania (čo však na druhej strane súviselo s procesnými nedostatkami podaní s'ťažovateľa ako navrhovateľa) možno jeho postup v napadnutom konaní považovať v zásade za plynulý. Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu podľa názoru ústavného súdu zjavne vyplýva, že k celkovej dĺžke posudzovaného konania, ku dňu predbežného prerokovania s'ťažnosti predstavujúcej tri roky, podstatnou mierou prispelo aj správanie samotných účastníkov konania, a to tak odporcu (odročenie pojednávania zo 7. októbra 2014 z dôvodu ospravedlnenej neúčasti právnej zástupkyne odporcu), ako aj s'ťažovateľa (predkladanie právne nekvalifikovaných podaní) a jeho právneho zástupcu (riadne nepreberanie zásielok súdu). Ústavný súd po preskúmaní relevantnej spisovej dokumentácie konštatuje, že celková doba trvania napadnutého konania nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti a že jej rozhodujúcu časť nemožno pričítať na vrub bezdôvodnej nečinnosti alebo neefektívnej činnosti okresného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť s'ťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd pripomína, že toto uznesenie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto s'ťažovateľovi nič nebráni v tom, aby po prípadnom opätovnom zrušení rozsudku okresného súdu a vrátení mu veci na ďalšie konanie na základe uplatneného riadneho opravného prostriedku, za splnenia všetkých zákonom predpísaných náležitostí v tejto veci podal ústavnému súdu novú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016